

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 19.

Den 1. Juli 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

De aandelige Gaver og KræFTER.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er temmelig indlysende, at Menneskene i vore Dage ikke have nogen alvorlig Længsel efter at komme i Besiddelse af selv de allerstørste aandelige Gaver og KræFTER. I det mindste gives der Mangfoldige, som ikke tage i Betænkning at foragte og forhaane nogle af de største Belsignelser, som vor himmelske Fader nogensinde har lovet sine Born. Som et Eksempel kunne vi anføre Helbredelsens Gave og spørge: Maar har der været en Tid, da Verden bedre behøvede en Magt, som var stor nok til at kunne standse Dødsengelens ødelæggende Værk, end netop nu i vore Dage? Har der nogensinde siden Skabelsen eksisteret en Tid, da Menneskene have været mere udsatte for Sygdom og alle de Sorgere og Bekymringer, som ere de nødvendige Folger deraf, end nu? Vi ville dersor spørge: Hvorfor ville Menneskene selv berøve sig en Belsignelse, der, hvis de havde en „levende Tro,“ vilde vise sig at være den kosteligste Perle vr den stakkels lidende Menneskehed?

„De skulle lægge deres Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes,“ varé Ord, der udtaltes af ham, som den religiøse Verden troer, talte saaledes, som endnu aldrig noget Menneske har talet. Et det ikke derfor besynderligt, at de selvsamme Personer, der gjøre Brug af disse Ord og foregive, at de ere hans Navn, skulle vise Ligegyldighed og Gjenstridighed, naarsomhelst de opfordres til at „gjøre Faderens Billie.“

Menneskene tale meget om Frelserens Lære og Eksempel, anføre hans Ord og udarbeide lærde Taler af de Sætninger, han har udtalt, og dog blive de højiligen forbausede, naar Nogen figer dem, at den samme Jesus endnu har Magt til at frelse, og ikke det alene, men at han ogsaa fremdeles ønsker at belonne de Trofaste ved at meddele dem de samme Gaver og Belsignelser, som dem de Hellige være i Besiddelse af i fordums Dage.

Lader os for et Øieblik overveie, hvad Verden staaer i Trang for. Den

Fremadstriden, der i de nyere Tider er gjort i næsten enhver Videnskabsgreen, gør de talrige Sekter, som under Navn af Christendom oversvømmer Jorden, til Skamme. Mange have været ivrigt bestyrtigede med nye Opfindelser og Opdagelser, og Resultaterne have langt overgaaet, hvad selv den meest Sangviniske kunde vente. Man har funnet mærke en ständig Fremadstriden i alle Netninger og næsten hos hvert enkelt Individ, med Undtagelse af dem, som have indbildt sig, at Kundskaben om den „levende Gud“ funderhverves ved menneskelig Viisdom. Guds Belsignelser ere ikke blevne tilbageholdte, fordi hans Kjærlighed til Menneskeslægten er bleven formindsket, men paa Grund af, at Menneskene ere afvegne fra den „sande og levende Vej.“

Nutidens Religionslærere paastaae, at saadanne Gaver, som dem vi ovenfor have hentydet til, „ikke længere ere nødvendige,“ og at „de alle ere afstafede.“ Er det i Virkeligheden saaledes, eller have Menneskene i deres vanvittige og blinde Over bedraget sig selv? Hertil kan der kun gives et Svar, nemlig: Verden er afvegen fra Gud. Hvad er der altsaa at gjøre? Ved hvilke Midler kunne Menneskene blive frigjorte for Folgerne af deres Ulydighed? Takket være Gud, der gives et Middel, hvorved dette kan ske. Evangeliet er blevet aabenbaret; Ordinancerne og alle de øvrige Belsignelser ere blevne gjengivne til Jorden og ere indenfor Menneskernes Omraade. „Herren har talet, og hvo kan tilintetgjøre det?“ Lad dem, som onse Naade hos Herren, bortlægge deres verdslige Viisdom og indbildte Storhed, omvende sig fra deres Overtrædelser og søge Tilgivelse formedelst den hellige Ordinance, som Gud har sagt skal „afstølle alle deres Synder.“ Dersom man vil iagttaage dette, vil det have de bedste Folger, og Apostelens Raad vil da blive sat

tilbørlig Priis paa. De ville da alvorligensøge at komme i Besiddelse af de bedste Naadegaver og glæde sig i at iagttaage Apostelen Jakobs Paamindelse: „Eder Nogen iblandt Eder Ondt, han bede. Er Nogen vel tilmode, han synge. Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Eldeste af Menigheden, og de skulle bede over ham, og salve ham i Herrens Navn. Og Troens Bon skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og har han begaet nogen Synd, skal den forlades ham.“ (Jak. 5, 13—15.) Dersom Menneskernes Born havde en alvorlig Higen og Tragten efter det sande Evangelium, saaledes som det er blevet aabenbaret i disse sidste Dage, vilde snart en mægtig Forandring finde Sted. Under Sandhedens kraftige Indflydelse vilde Menneskets Liv blive noget Mere end en blot Vilbærelse; de sande Belsignelser vilde da snart blive det tildeelte, istedetfor at nu Ubåd og Uvibr hylde dets Hjerte. Ved Bistand af den Hellige Aaland, der uden Maal gives dem, som annamme Sandheden, vilde der foregaae en for alle Rettenkende glædelig Forandring med den religiøse Verdens Tilstand, og de forstjællige Lærdomspunkter vilde kunne fremsettes paa en ligefrem og letfattelig Maade. De ovennævnte aandelige Gaver tilligemed mange andre, vilde blive sjænkede Menneskene som en Følge af deres Lydighed til Evangeliet. „Disse Tegn skulle folge dem, som troe,“ sagde Guds Son, da han netop stod i Begreb med at udsende sine Apostler til en ugadelig Verden for at prædike Evangeliet. Og nu i de sidste Dage forkynder Herren ved de Budbærere, som han i sin Barmhjertighed har sendt til Menneskeslægten, den glædelige Tidende, at Jehovahs Arm ikke er forkortet, saa at han ikke kan frelse, men at Enhver, som frygter Gud og gjør Reitsværdighed, er velbehagelig for ham. S

Sandhed, Gud anseer ikke Personer, men ønsker at frelse Alle, der ville lade sig frelse. De Belsignelser, der følge Evangeliet, kunne nydes nu ligesom i forrige Tider, og alle de aandelige Gaver, der prydte og forstjonne den Christnes Egenstaber, ville blive synlige iblandt Migtets Born, som tilsidst ville vorde „hele Jordens Pryd og Ere.“

Vi ville sige til de Oprigtige af Hjertet, som troe den hellige Skrift: Undersøger dens hellige Blade med Bon og

et alvorligt Ønske efter at komme til Kundstab om Sandheden. Hvis de vilde gjøre dette, vilde det ikke være vanskeligt for dem at forvisse sig om, at det, vi ovenfor have sagt, er overeenstemmende med Evangeliet, saaledes som det forkyndtes af Guds Tjenere i gamle Dage, og hvilket nu ligesom det altid har været, er rigt paa Belsignelser for Menneskenes Born, eftersom det er kommet fra ham, hvis Veie ere „een evig Omgang.“

Nødvendigheden af at opfylde givne Løfter.

(Fra „Millennial Star.“)

Der er et gammelt Ordsprog, som siger, at Rager blive bagede for at brydes ligesom Løfter, og til Nogles Skam og Stjænssel kan der siges, at dette altfor øste medfører Sandhed. Som et Samfund og Folk betragtet, antage vi imidlertid ikke, at dette er grundet paa nogen vis Troesbøjendelse, men troe twertimod, at ethvert oprigtigt og sandhedselfstende Menneske, uanseet dets Religion, giver sine Løfter med det faste og fulde Forsæt at ville opfylde dem, men det hænder undertiden, at der indtræffer usorudsete Omstændigheder, som ere ganste udenfor vort Omraade, og hvilke hindre os i at opfylde vores Løfter. Under saadanne Tilfælde kunne vi føle os frie, og efter at have forklaret Vedkommende, hvorfor vi ikke have opfyldt det givne Løfte, vil after den gode Forstaaelse og Tillid, som havde begyndt at tage sig, blive gjenoprettet.

Vi skulle holde vores Løfter hellige og betragte dem som en Pagt, vi havde indgaaet, og som en Forpligtelse, vi

havde paataget os at opfylde, og vi burde ikke give os Ro, før end vi havde opfyldt den. Dette er en Pligt, som Gud kræver af os, og Enhver, med hvem vi have Noget at staffe, har Ret til at vente, at vi skulle iagttage den. I Sandhed, det er Noget, som vi alle kunne fordré af hverandre, og naar vi ikke opfylde indgaaede Forpligtelser, gjøre vi os skyldige i at beruge hverandre vores gjensidige Retigheder.

Selvagtelse kræver, at vi skulle holde vores Løfter ubredeligen, og naar vi paa Grund af Ligegyldighed eller med frit Forsæt bestandig forsømme det, forspilde vi derved ethvert Menneskes Agtelse og Tillid, forsaavidt vi have Noget med det at gjøre, og bringe Vedkommende til at tale om os paa en lignende Maade: „Han har lovet mig at komme hid eller at gaae derhen, eftersom Tillædelsen kan være, men jeg stoler dog ikke derpaa, thi han har saa mange Gange brudt sine Løfter til mig, faa at jeg tilsidst har tabt al Tillid til ham; hvis han holder sit Ord, er det

godt, og om han ikke gjor det, skal det ikke undre mig, og ei heller vil jeg blive stoffet i mine Forventninger." Ifstedsfor at handle saaledes, skulde vi derfor lade det være vort bestandige Studium, hvorledes vi kunde holde vore Løfter, og ansee det som en Vreshag at være puntilige i alle Ting, da vi ved en saadan Fremgangsmaade haade vilde vinde Guds Velbehag og ethvert rettænkende Menneskes Agtelse og Tillid, og naar vi havde opnaaet dette, skulde vi være sørdeles varsomme for ikke at gjøre Noget, der var egnet til at forringe eller tilintetgjøre Undres gode Omdomme om os, hvorimod vi ved vor Rettskaffenhed og Nedelighed i enhver Henseende skulde vise os verdige til vore Medmenneskers Agtelse og Tillid.

Føreldre skulde gjore det til en Regel, aldrig at give deres Børn noget Løfte, medmindre de agtede og saae sig ifstand til at opfylde det, thi ved bestandig at stusse dem gjøre vi dem megen Skade og bringe dem til at unddragte os den barnlige Tillid, som de ellers vilde have til os, ligesom vi derved lære dem at see paa os med Twivl og Mistanke. Paa denne Maade vænne ogsaa Bornene sig til den samme Ligegyldighed og Unoagtighed med Hensyn til deres Løfter, og denne fordærvelige Vane tiltager hos dem med Aarene, indtil de ligesom dem, der have lært dem denne Lektie og viist dem Eksemplet, komme til at betragte deres Løfter og Forpligtelser som Noget, der kan brydes, naarsomhelst det skal være. Dette er vistnok en mørk Skildring af Tingenes Tilstand, men ikke destomindre altfor sandfærdig. Imidlertid glæde vi os i at vide, at dette saavel som alle andre Under tilsidst vil blive overvundet af Enhver, der annammer Evangeliet og vil leve efter dets Forstrifter.

Naar Lærerne gaae omkring iblandt de Hellige og besøge dem i deres Huse for

at undervise dem om deres Pligter, træffe de undertiden Nogle, som ere lunkne og ligegyldige. De foreholde dem deres Pligter og indynde dem til at komme i vore Forsamlinger. De love at gjøre dette, men naar Forsamlingstiden kommer, blive de borte, og deres Løste er brudt. Dette hænder den ene Gang efter den anden, indtil Uger og undertiden endogsa Maaneder ere hengaaede, og deres øste gjentagne Løste er endda ikke blevet opfyldt. Dette er en farlig Sti at vandre paa, og desto for de, som vandre paa den, forlade den, desto bedre er det, thi de kunne være forvijsede om, at en fortsat Fremturen paa en saa daarlig Vej bedrover den Hellig-Vejd og vil bringe den til at forlade dem; Guds Ejendomme kunne ikke længere have nogen Tillid til dem, deres Sind vil blive formørket, og tilsidst ville de blive affaaerne fra Kirken, hvorved de berøve sig alt Haab om evigt Liv, medmindre der seer en hurtig Omvendelse hos dem.

Dersom vi betragte Sagen i det rette lys, ville vi kunne see, at det er af den yderste Vigtighed — aldrig at gjøre noget ubesindigt Løfte — og det endog uden at overveie, om der er nogen rimelig Udsigt til, at vi kunne opfylde samme. Den hellige Skrift saavelsom ogsaa vor egen Erfaring lærer os, at Herren er trofast til at opfylde sine Forhættelser til Menneskernes Børn, og endvidere lærer den os, at vi ere bestemte til at vorde ham lige, om vi forblive trofaste. Men hvis denne fortrinlige og væsenstlig nødvendige Egenstab mangler hos os, kan der ikke med Føje siges, at vi ere ham lige, og som en Folge deraf kunne vi ikke taale Fylden af hans herlige Nærverelse. Jesus sagde: "Bærer fuldkomne ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen." Heraf kunne vi see, at det er muligt at opnaaet Fuldkommenhed, og at vi formedelst den Hellig-

Nands Bistand i Forening med vore egne Bestræbelser kunne komme til dette Standpunkt, saafremt vi ikke blive trætte paa Beien.

Da vi altsaa heraf kunne see, at vi ere bestemte til en saa herlig Løb, skulde det være vort bestandige Formaal at bestræbe os for at overvinde alle vores Svag-

heder og Ufuldkommenheder, paadet vi i enhver Henseende kunde blive dannede til saadanne Redskaber i Herrens Haand, som han ønsker, og at vi til sidst maatte agtes værdige til at modtage alle de Belsignelser og al den Herlighed, som han har lovet sine trofaste Born.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Sluttet fra Side 285.)

Vi ansaae det lille Bedekammer for det mest Interessante, vi forefandt iblandt Ruinerne i Palenque, og indenfor Dør-aabningen kan man see den store Tablette paa Bagsiden af den indre Muur. Læseren vil heraf nogenlunde kunne danne sig et Begreb om det Hele og om det Indtryk, det gjor paa den Fremmede, naar denne Scene, esterat han har flatret opad den pyramidedannede Bygning, fremstiller sig for ham, medens han endnu er paa Dørkæstelen. Vi kunde ikke Andet end betragte det som et helligt Sted, der var indviet til Guderne og helliget formedelst et forsvundet og ukendt Folks Religionsskifte. Tidens Land har forholdsvis sparet denne Helligdom, og den store Tablette, der har udholdt Elementernes Rasen, er endnu ganske heel og ubeskadiget. Øde og forladt og uden Tilbedere ved deres Alter, ere dog Billederne og Skriftegnene ligesaa tydelige, som dengang det Folk, der har opført denne Bygning, begav sig derhen for at udøve sin Gudsdyrkelse. For os var det Hele et Mysterium, som trodsede alle Un-

dersogelser og al Grublen. Selv vores Venner, Padrene, kunde ikke give os nogen Besked derom.

Nær ved dette Huus og lige ved Overfanten af en Pyramide er der en anden Bygning, som ligger ganske i Ruiner, hvilken oiensynlig er bleven omstyrtet ved et Jordsskjælv. Stenene ligge omstroeede ved Siden af Pyramiden, og det var umuligt endog at udfinde Grundplanen.

Naar man vender tilbage til Nr. 1 og gaaer videre mod Syd i en Afstand af 500 Fod, stoder man paa en anden Bygning, der ogsaa ligger ved Siden af en Pyramide af 100 Fods Hoide lige ved Flodbreden. Den er 20 Fod lang paa Forsiden og 18 Fod bred, men uheldigvis er den i en forsalden Tilstand. Muuren paa Forsiden var ganske nedfalder, saaledes at den ydre Corridor laae ganske aaben. Lige oversor Døren var der paa Bagmuren af den indre Corridor et stort Gibsbillede, hvilket forestillede en Skikkelse, der sad paa en Loibænk, men store Stykker deraf ere faldne af og ere blevne bortsorte. Loibænken, der hviler paa Ti-

gerfodder, er Alt, hvad der nu er tilbage. Omridsene af to Tigerhoveder og af den siddende Skikkelse ere endnu at see paa Muren. Ødeleggelsen af dette Ornament er saameget mere at beklage, som, at domme efter, hvad der er tilbage, det med Hensyn til Arbeidets Udsørelse har langt overgaet ethvert andet Basreliefbillede i Palenque. Loibænken er ganske heel, og Benet og Hoden, som hænge ned, ere smukke Monstre for den studerende Kunstner.

Vi have nu uden at tilføie vore egne Gisninger og Anmærkninger fremsat en fuldstændig Beskrivelse over Ruinerne i Palenque. Vi gjentage, hvad vi ansætte i Begyndelsen af vort Bæk, at der mulighviis kan findes flere Bygninger, men efter en noisagtig Undersøgelse af de ubestemte Beretninger, som ere i Omløb i Landsbyen, ere vi fuldkommen overbeviste om, at der aldrig nogensinde er blevet opdaget flere, og paa Grund af gjentagne Undersøgelser af Indianere, som have gjennemfrydset Skoven i alle Retninger, ere vi tilbositelige til at troe, at der ikke findes flere. Den hele Strækning, paa hvilken de opdagede Bygninger findes, udgør ikke mere end tyve eller tredive Akres Land. Idet jeg ansører dette, er det langt fra ikke min Hensigt at ville forkleine Ruinernes Betydning. Jeg fremstætter vor Mening tilligemed Grundene for samme, og Læseren kan selv domme, hvorvidt disse ere berettigede til at tages noget Hensyn til eller ikke. I Henseende til Omsagnet af den Strækning, som nu indtager Ruinerne af de forefundne Paladser, Templer og offentlige Bygninger, er det imidlertid maaстee rigtigt at tilføie, at denne Stad engang kan have været meget stor, da det er rimeligt at antage, at der ogsaa har været en Mængde Privathbygninger, som ere forsvundne, da de ligesom de gamle Egypteres og de nuværende Indianerstammers Huse kunne

have været opførte af uvarige Materialier og derfor ganske tilintetgjorte.

Læseren føler sig maaстee stoffet i sine Forventninger, men dette er ingenlunde Tilfældet med os. Der er ingen Nødvendighed for at tillægge den ødelagte Stad en uhyre Udstrækning eller en Elde, der gaaer ligesaa langt tilbage i Tiden, som de gamle Egypteres eller andre samtidige Folkeslags Historie. Hvad der fremstillede sig for vort Blik, var herligt, kunstigt og mærkværdigt nok til fuldkommen at vække og vedligeholde vor Interesse for disse Oldtidsminder. Her vare Levninger efter et oplyst, dannet og færøget Folk, som havde gjennemgaaet alle de forskellige Livsoptrin, som ere forbundne med Nationers Opkomst og Forsvinden fra Verdens Skueplads — efter et Folk, som havde opnaat dets gyldne Tidsalder, var forsvundet og til sidst blevet ganske forglemt. Den Kjæde, hvormed dette Folkesærd var sammenhæftet til den ovriga Deel af Menneskeslægten, var blevet adstilt og tabt, og disse Ruiner vare de eneste Minder, som vidnede om dets forдумs Tilværelse her paa Jorden. Vi boede i dets Kongers ødelagte Paladser; vi gik op til deres øde Templer og nedfaldne Altere, og hvorsomhelst vi kom, saae vi Beviser paa disse Menneskers Smag, Kunstsærdighed, Rigdom og Magt. Midt i dette Øde og imellem disse Ruiner suede vi tilbage paa Fortiden, bortryddede den mørke Skov og forestillede os enhver Bygning i dens Fuldkommenhed med dens Terrasser og Kupler, dens Billeder og Malerier, i hele dens imponerende Udseende, i al dens Pragt og i hele dens Hoide, hvorfra man har funnet overslue en uhyre, beboet Slette. Vi forestillede os det Folk, som fra Murene stirrede os mørkt imøde, udmaalede dem med eventyrlige Dragter og udpyntede dem med Fjederbuske, medens det forekom os, som

om vi saae dem spadsere paa Paladsernes Terrasser eller gaae opad de Trapper, som sorte hen til Templerne, og ofte forestillede vi os denne Stueplads som et Sted, der engang havde frembudt en uformlig Skønhed og Pragt, lig de Skabelser, som ere blevne frembragte i de østerlandske Digteres Phantasi, og som den Plet, hvilken Indbildningskraften vilde have valgt til „den lykkelige Dal.“ Af alle Verdenshistoriens romantiske Fremstillinger er der ikke Noget, som har gjort et sterkere Indtryk paa mig end Synet af den engang saa store og smukke Stad, der nu er en øde Ruin, som ved et blot Tilfælde er blevne opdaget, medens den i flere Miles Omkreds er overvoget med Træer og har ikke engang et Navn til at gjøre den bekjendt. Fremfor alt Andet er den et sorgeligt Bidnesbyrd om det Fordistes Forgiøngelighed.

„Nationer synke“

Fra Magtens høje Linde, naar de have erfaret

Solens Skin for en Lid — og nedad de gaae.“

Ligesom med Copan ville vi heller ikke for Nærværende fremsætte nogen Mening med Hensyn til disse Bygningers Velde, men blot bemærke, at der i en Afstand af henved ti Leguas derfra er en Landsby ved Navn „Las Tres Cruces“ eller „de tre Kors, saa kaldet efter tre Kors, hvilke Cortes ifølge Sagnet lod opreste i Nørheden af Indsøen Peten, medens han var paa sin Crobringsmarsch fra Mexiko til Honduras. Den Strekning, som Cortes passerede, maa dersor i det Høieste ikke have været over tyve a tredive (engelske) Mile fra det Sted, der nu kaldes Palenque. Dersom det havde været en beboet Stad, maatte Rygten om den have naaet hans Øren, og han vilde sandsynligvis have draget derhen for at undertvinge og plyndre den. Det synes dersor rimeligt at antage, at den allerede dengang var øde og i Ruiner, og at endog Mindet om den var gaaet tabt.

Det aabne Polarhav.

Beretning om en Opdagelsesreise i Polaregnene med Skonnerten „De Forenede Stater.“

Af Dr. J. S. Hayes.

(Fra „the Atheneum“ for 2den Maris 1867.)

(Fortsat fra Side 264.)

„Efter en dob og forfriskende Sovn, der var fremkaldt ved en Træthed, som jeg kun sjeldent forhen havde følt i den Grad som nu, klavrede jeg opad den steile Bakke og op til Toppen af en ujevn Klippe, hvilken jeg antog var henved hundrede Fod over Havfladen. Den Udsigt,

jeg havde fra denne Høide, overbeviste mig om Varsagen til, at jeg den foregaaende Dag var blevne standset i min videre Fremtræng. Isen var allevene af den samme Bestaffenhed som i Munding af Bugten, hvilken jeg sogte at komme over. En bred Revne, der be-

gnynde midt paa Bugten, strakte sig lige ud i Havet, og i Forbindelse med flere andre Nevner, som bugtede sig i østlig Retning, dannede den et Delta ligesom af en mægtig Flod, der løber ud i Oceanet, og under mørke Skyer paa den nordlige og østlige Himmel tabte den sig i det aabne Hav. Idet vi betragtede den nordlige Horizont, så vi i det Fjerne Sø paa et stort Forbjerg, saavidt befjendt det nordligste paa Kloden. Jeg antog, at det omtrent maatte ligge under $82^{\circ} 30'$ nordlig Brede, eller henved 450 (engelske) Mile fra Nordpolen. Nærmere det Sted, hvor vi befandt os, strakte der sig ogsaa et temmelig højt Forbjerg ud i Havet, mod hvilket vi Dagen iforveien havde rettet vor Vandring, og hvilket majestætisk høvede sig op af Havet, nedens Winteren allerede havde beklædt dets skyhøje Toppe med sit kolde Dælle. For Øvrigt var der ikke noget andet Land synligt end den Kyst, paa hvilken jeg stod. Havet under mig var en broget Flade med hvide og mørke Pletter, hvilke sidste enten bestode i sjør, halvoptoet Is eller i saadanne Steder, hvor Isen var ganske forsvundet. Disse Pletter bleve mørkere og mørkere og til-toge mere og mere i Størrelse, jo længere de vare borte fra os, indtil det Hele løb sammen til Et og tabte sig i det Fjerne i en mørkeblaau Farve. De gamle og mæssive Gissflag (af hvilke nogle havde en Brede af en fjerdede del og enkelte endog af en heel Mil) samt de uhyre ophobede Ismasser, der laae imellem dem og paa alle Kanter rundt omkring dem, var det Eneste, der var tilbage som et Bidnesbyrd om den strenge Winter."

Dette var det Bigtigste, som Dr. Hayes opnaaede paa denne sin Opdagelsesreise. Han lod opkaste en Steendyngne, i hvilken han gjemte en Optegnelse, som indeholdt den Beretning, at efterat han fra sin Vinterhavn havde gjort en moi-

sommelig Reise, der varede i seg og syrgetve Deage, stod han ved Kysterne af Polarhavet paa det nordligste Land, som nogensinde var blevet betrædt af noget Menneske. Den Brede, til hvilken han havde naaet, var $81^{\circ} 35'$. Parry havde vel naaet indtil $82^{\circ} 45'$, men det var paa Isen.

Dr. Hayes kom tilbage til Skonerten den 3die Juni efter at have reist 1600 engelske Mile. Han ønskede nu at seile ind i Polarhavet med sit lille Skib, men det befandtes at være saa bestadiget, at han ikke turde vove at begynde paa et saadant Foretagende. Som en Folge heraf besluttede han dogeligen at vende hjem igjen for at faae sit Fartøj repareret og forsynet med Dampkraft. Men da han kom ind til Halifax for at faae udført den nødvendige Reparation, erfarede han, at der var udbrudt Borgerkrig i hans Hovedland, og istedetfor at blive Anfører for en ny Expedition til Polarhavet, blev han ansat til Bestyrer for et stort Militair-Hospital, der havde 5,000 Patienter. Denne Post lod ham ikke megen Tid tilbage til litteraire Arbeider og forsinkede Udgivelsen af hans Reisebestrivelse. Imidlertid er han meget ivrig for at kunne komme til at fortsætte sine Undersøgelser i den nordlige Farvande. Det er hans Plan at grundlægge en Coloni i Port Foulke, der efter hans Sigende er særdeles godt stillet dertil, da Stedet skal have en stor Overslodighed af forskellige Slags Dyr. Dette Sted foreslaaer han til Midtpunktet for vidtudstrakte Undersøgelser, hvis Hovedformaal selvfolgelig skulde være at seile igjennem Smiths Sund ind i Polarhavet. Den Mening, at det er aabent som en Folge af en mild Temperatur, der er grundet paa, at Golfstrømmen, som løber mod Nord, gjør, at Vandet i dette Hav er over Frysepunktet, bliver meget bestyret. Derved, at Dr. Hayes igjen vil begynde

sine Undersøgelser. At Golsstrømmen uafsladelig løber mod Nord lige fra den hede Zone af, er vel bekjendt. Den mørkvoer-dige Omstændighed, at man ved Mundingen af Lenafloden har fundet Glas-flasker, hvilke man troede varre blevne ka-stede overbord fra Franklins Skibe, medens de derimod ere flydte med Golsstrømmen fra Norges Kyster, hvor Fiskerne be-nytte dem til at holde deres Garn oppe med, viser denne Stroms Gang og følge-lig ogsaa dens Indflydelse paa Polarhavet.

Vi have aldrig forsøret overlede Polarexpeditioner, men antage dog, at en omhyggelig Undersøgelse af dette ubekjendte Hav burde foretages, og da vi troe, at et saadant Forstagende leitelig lod sig udføre i Sommertiden af en godt organiseret Expedition, beklage vi saa-meget mere, at Regjeringen ikke vil understøtte det, omendkjendt det er blevet iv-rigen anbefalet saavel af flere Videnskabs-selskaber, som af adstillinge høitslaende og lærde Mænd. Der er mange dygtige og erfarne Sømænd, som vilde være villige til at paataage sig et saadant Hverv, og vi behøve neppe at sige, at det at føre det engelste Flag til Nordpolen vilde gjøre An-føreren for en saadan Expedition udodelig.

Den Uvillie, som vor Negjering lægger for Dagen, er saa meget mere bekla-gelig, som en saadan Expedition kunde

virke i Forening med den, der er blevet udrustet af den russiske Regjering under M. Lopatine, og hvis Diemed er at un-dersøge Nordsiberien, i Sørdeleshed Dis-trikset omkring Jenisei. Man troer, at der er en Mængde Torsk og andre Fis-arter langt længere mod Nord, end man hidindtil almindelig har antaget, og des-uden har denne Expedition allerede op-daget en Masse Skeletter af Mammud-dyret under en temmelig hoi Bredegrad.

Vi haabe, at hvad vi have sagt om Dr. Hayes's Værk, vil bringe Mange til at gjennemlæse det. Doctorens Heltmod-er beundringsværdigt, og han fortjener at dele Ven med den afoede Dr. Kane for sine Undersøgelser i de nordlige Polar-egne. Han har i sit Værk lidt for meget benyttet sig af billedlige Udtryk. Kortene ere langtfra heller ikke saa tydelige og forståaelige, som de burde være for at svare til Texten. Dr. Hayes undskylder sig for denne Mangel ved at sige, at det Smithsoniane Institut har lagt Beslag paa hans Kort og vil siden udgive samme, men vi kunne ikke ansee dette som en til-strekkelig Undskyldning.

Uagtet disse Mangler, er dog Dr. Hayes's Værk et værdifuldt Bidrag til det store Bibliothef, vi have af dette Slags Skrifter, og vi ville hjertelig anbefale det til vore Læsere.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Bions Forløsning.

(Fra „Millennial Star.“)

Store og vigtige Forandringer foregaae i Verden, men hvorsomhelst de end-finde Sted, kunne de dog ikke vække den Interesse hos os, som dem, der finde Sted i

det Land, hvis Historie er saa vel bekjendt for de fleste af de Sidste-Dages Hellige, og som staer i en saa noie Forbindelse med denne Kirkes i Doplomist 1830—34. Vi ville anfore nogle Steder af Lærdommens og Pagtens Bog, for at Tanken om Bions Forlosning i de sidste Dage kunde blive opfrisst hos de Hellige: „Men sandelig siger jeg Eder: Jeg har besluttet, at Eders Brodre, der ere blevne adsprede, skulle vende tilbage til deres Ejendoms Land og opbygge Bions øde Steder, thi efter megen Trængsel kommer Belsignelsen, som jeg har sagt Eder i en foregaaende Besaling. See dette er Belsignelsen, som jeg har lovet efter Eders Trængster og Eders Brodres Trængster: Eders Forlosning og Eders Brodres Forlosning, nemlig deres Gjenindstættelse i Bions Land for at blive gjenopbyggede og ikke mere nedstrytede.“ Endvidere siger Herren: „Og saafremt mine Fjender komme imod Eder for at fordrive Eder fra mit ejendoms Land, som jeg har helliget til at være Bions Land, ja fra Eders egne Lande — efter de Bidnesbyrd, som I have bragt for mig imod dem, skulle I forbande dem, og hvem I forbande, vil jeg forbande, og I skulle hevne mig paa mine Fjender; og min Nærverelje skal være hos Eder, naar I hevne mig paa mine Fjender, indtil tredie og fjerde Led af dem, som hade mig.“ — — — „See, jeg har udsendt Forderteren til at fordrive og ødelegge mine Fjender, og om ikke mange Aar skulle de ikke mere være til for at besmitte min Arv og bespotte mit Navn paa det Land, som jeg har helliget til mine Helliges Indsamling.“

Uagtet disse Forudsigelser saavel i Begyndelsen som i de senere Aar lige til dette Diblik kun have fundet liden Tiltro hos den store Hob, gives der dog Mange, som erkjende, at Herren er ifærd med at fuldbyrde de Prophetier, som bleve givne til hans Folk ved Propheten Joseph Smith, og som et Bevis paa, at de indromme dette, ville vi efter deres egne Blade anfore et Uddrag af et Brev, der sildrer Tilstanden iblandt de Mennesker, som enten varer rolige Tilstuere til eller endog ogsaa maastee personlige Deeltagere i de Sidste-Dages Helliges Fordrivelse fra Jackson County i Missouri, Bions Centralstav, og hvilke nu i mange Aar have maatte erfare Guds retfærdige Brede som en Folge af deres Myrderier, Horeri og alstens andre Bedersthyggeligheder. Folgende Uddrag af det Brev, som vi ovenfor have hentydet til, og hvilket er strelbet af en Religionslærer til hans Venner i Syden, kan tjene som et Bidnesbyrd herpaa.

„Jeg har modtaget over et Dusin Breve fra flere Personer i Øst-Tennessee, Vest-Virginia og Nord-Carolina, hvilke have spurgt mig tilraads med Hensyn til hvilken Deel af Missouri det var bedst for dem at flytte til, eller til hvilken Stat eller hvilket Territorium de helst burde tage hen, eftersom de have besluttet at forlade deres Fødestavn.

„Jeg har overtaenkten denne Sag og anseer det for det Bedste at bevare alle disse Breve gjennem Deres Blad, paadet Enhver i denne Deel af Tennessee og tilgrændende Stater kunne drage Nutte af mine Anstuelser.

„For det Forste, Missouri er for Nærverende det værste Sted paa Jorden, hvor noget Menneske kunde begive sig til for Diblikket. Familier i hundredvis, som ere komne til Missouri i afgivte Sommer og Esteraar, have bitterligen angret det. Missouri er ikke noget passende Sted for Nogen fra Syden eller nogen af de nylig oprørste Stater at komme til. Anarchi hersker fra den ene Ende af Staten indtil den anden, og det vil vedblive saaledes i de kommende Aar. Enhver, der har

tjent i Sydstaternes Armee, er for stedse berøvet alle sine Rettigheder, og Enhver vil lettelig kunne see, at dette er Tilfældet med Massen eller i det Mindste med de fire Femtedele af Befolkningen. Derhos ere alle Embedsmænd og Skolelærere overalt indstrække i deres Virksomhed og det til det Yderste. Gouverneuren (Fletcher) holder nogle af Statens Tropper i ethvert County og enhver Stad for med Magten at beskytte eet Religionsparti og at undertrykke et andet. Mord og Snigmord forefalde daglig; Huse blive nedbrændte og Koner og Biger blive i de største Stæder voldtagne næsten daglig. Der er bogstavelig ingen anden Lov end Magtens. Da Militairet ikke hører til den regulære Armee, men til det værste Pak af Statens Milits, kan De let forestille Dem, hvori de daglige Øvelser bestaae.

„For Guds Skyld lad Ingen tænke paa at komme til Missouri. Det er langt bedre for Enhver at forblive, hvor han boer, om han end ene og alene skal ernære sig af Skovens Vær, end at komme til denne Stat, medmindre han er rig nok til at kunne leve i St. Louis, og selv der vil han af Politiet og de saakaldte „Politicommissionairer“ i nogle faa Uger blive berøvet Alt, hvad han eier, hvis han ikke er paa sin Post.“

Forkynd hele Verden og i Sørdeleshed de Forenede Staters Regjering, at Missouri vil blive renset, saa at det kan blive beredt til at indtages af den Aller-hoistes Hellige, og dette være en Paamindelse til Israel om, at Herren sordrer af sine Hellige, at de skulle opføre ham det store Central-Tempel i Jackson County i Missouri, inden denne Generation er gaaet bort.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 286.)

Paa Grund af det daarlige Veir havde vi neppe ventet at faae saamange af vore Venner at see, som dem, der ere tilstede; heri ere vi imidlertid blevne behagelig overrasket, hvilket indgyder os en stærk Tillid til, at de Hellige ere nidsjære, virksomme og utrættelige i det store Sidste-Dages Værk, og er til en stor Glæde og Trost for os samt hoiligen opmuntrer os, medens vi kjæmpe med de Banskeligheder, som nødvendigvis maae mode os paa vor Vei. Lad Brodrene altid vase, at de ere besjælede af en saadan Aand og rede til at staae os bi, og vi maae og ville gaae fremad. Herrens Værk vil stride frem, hans Tempel blive opreist, Israels Eldste

opmuntrede, Zion opbygget, saa at det kan blive hele Jordens Fryd og Ere, medens Lovsange til ham, som sidder paa Thronen — og til Lammet, evindelig ville gjenlyde fra Hoi til Hoi, fra Bjerg til Bjerg, fra Ø til Ø og fra Continent til Continent, og denne Verdens Niger blive vor Guds og hans Christi.

Vi ere i Sandhed glade over, at der hersker en saadan Enighed overalt omkring i Menighederne baade hjemme og i Afspreddelsen, paa dette Fæstland og paa Øerne i Havet, thi derved og ved Enhed i vore Bestræbelser ville vi blive i stand til med Kraft at fremme vor Guds Hensigter.

Fra de Eldeste, der ere ude paa Mission, modtage vi høist opmunrende Efterretninger. Hvorsomhelst den trofaste Arbeider tidligere er gaaet fremi med Graad, idet han har udsaaet Sandhedens Sæd, er han vendt tilbage med Glæde og har bragt sine Neg med sig, og de Bevretninger, vi fra alle Kanter modtage, gaae ud paa, at Arbeiderne ere saa og Høsten stor. Mange rige og indflydelsesrige Personer have annammet Evangeliet, saa at ikke alene de Fattige ville komme til at fryde sig over, at de ere blevne op-hoiede, men ogsaa de Rige over, at de ere blevne fornedenrede. I de sydlige Staeter er der i Sandhed en stor Begjærlighed efter at høre Evangeliet; på mange Steder, hvor man for kort Tid siden paa Grund af de mange falske Nygter, der vare i Omlob, vilde have anseet det for en stor Vancre at give en "Mormon" Husly, onser man nu at saae høre en Eldeste fra Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Ira Derne i Havet, nemlig i Storbritanien, har Kirken en stadig Tilbægt af Sjæle. Der er blevet organiseret Grenen i mange store og folkerige Stæder, og det hele Land synes at tørste efter Kundstabens og Frelsens rene Vandstrømme.

De Tolv have allerede udgivet en ny Udgave af Psalmebogen, ligesom de ogsaa udgive et Maanedsskrift der i Landet. Flere Familier ere allerede ankomne hertil fra England, og Flere ere nu paa Veien til dette Sted, og kunne ventes i dette Efteraar.

Hvis Herrens Værk ruller fremad med den samme Hurtighed som hidindtil, kunne vi snart forvente at see Folk strømme hid i Folkeviis — Mennesker fra ethvert Land og enhver Nation, den dannede Europæer, den nedværdigede Hottentot og den rystante Laplænder — Individer af ethvert Tongemaal og enhver Hudfarve, hvilke i

Førening med os skulle dyrke Hærstærernes Herre i hans hellige Tempel og opsende deres Bonner i hans Helligdom.

Det var i Betragtning heraf og for at staspe de Hellige et Hjem, at vi kjøbte denne Stad til et Indsamlingssted for dem, ligesom ogsaa den vidtudstrakte Landstrækning paa den anden Side af Mississippi. Omendskjont Kjøbet af en saa stor Landstrækning paa den Tid og under de Helliges dæværende Omstændigheder funde synes at være overslodigt og at overstige deres Kræfter, er det dog nu efter hvad vi see og erfare, indlysende, at vi snart ville komme til at sige: „Stedet er for trængt for os, giv os Plads at boe paa.“ Vi haabe desfor, at Alle, som sole nogen Interesse for Sandhedens Sag og onse, at Israels Indsamling skal stridefremad med Kraft, ville hjælpe os at betale den Gjeld, vi nu ere i, saa at Arvelodderne kunne blive sikrede Kirken, hvilket til sidst vil blive af et sørdeles Bærd.

Den gode Land, som stedse har givet sig tilkjende ved denne Lejlighed, det almindelige Onse at gjøre Godt og den udviste roeværdige Ridkærhed for Kirkens Ere indgyder os det Haab, at vi ikke forgjæves skulle henvende os til de Hellige, men at der vil indkomme tilstrækkelige Bidrag til dermed at kunne afgjordet, der nødvendig maa betales nu.

Det er os en sørdeles Glæde, at vi funne underrette de Hellige om, at en ny Udgave af Mormons Bog er blevet trykt og kan ventes hertil fra Cincinnati. Ligeledes træffes der Foranstaltninger til Tryningen af Lærdommens og Pagtens Bog, Psalmebogen osv., saa at den almindelige Efterspørgsel efter disse Værker snart vil kunne blive tilfredsstillet.

Til Slutning ville vi raade vores Brodre og Søstre til at være trofaste og nidsjære samt til at stride alvorlig for den Tro, som engang er overleveret til.

de Hellige. Enhver Mand, enhver Kvinde og ethvert Barn bor lære at forstaae Vig-tigheden af det store Sidste-Dages Verk og at handle ligesom om dets Fremad-sfriden alene beroede paa deres personlige Bestrebelser. I bor sole en levende Interesse deri og betenke, at vi leve paa en Tid, som Konger, Propheter og andre retsfærdige Mænd for flere tusinde Aar siden stuede hen til med Glæde, og hvis Bes-fuelle lod dem udtryde i de ligestillede Tonner og mest begejstrede Sange, hvilke ere optegnede i den hellige Skrift, og inden ret lang Tid ville ogsaa vi komme til at udtryde i Inspirationens Sprøg:

„Herren har bragt Zion tilbage,
Herren har forløst sit Folk Israael.“

Tirsdagen den 6te October.

Beretning fra en Generalconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, afholdt i Tommermandshallen i Manchester Tirsdagen den 6te October 1840, hvilket var den første Dag i den syvende Maaned af Kirkens ellevte Aar. Folgende Medlemmer af det omreisende Høiraad vare tilstede, nemlig: Eldste Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith; af andre Medlemmer af Præstedommet vare tilstede: 5 Over-præster, 19 Eldster, 28 Præster, 4 Lærere og 2 Diaconer.

Efterat Førsamlingen kl. 10 Formiddag var blevet kaldt til Orden af Eldste Brigham Young, foreslog han, at Eldste Orson Pratt præsiderer i Conferencen, hvilket Forslag blev assisteret og egenstemmig vedtaget. Eldste George Wal-ker valgtes til Skriver.

Efterat en Psalm var blevet assun-gen, og der var blevet holdt Bon af Præsidenten, blev der forelagt følgende Rapport, indbefattende Preston Confe-rence og de Menigheder, som ere under Eldste Mellings og Withnalls Bestyrelse.

Under Eldste Mellings Præsidium var der 18 Eldster, 23 Præster, 11 Lærere 2 Diaconer og 665 Medlemmer. I Pottemagerierne, som repræsenteredes af Eldste A. Gordon, var der 9 Eldster, 32 Præster, 9 Lærere, 9 Diaconer og 248 Medlemmer; i Birmingham Green, repræsenteret af Torrige, vare 4 Medlemmer; i West Bromwich, repræsenteret af Torrige, vare 3 Præster, 1 Lærer, og 21 Medlemmer; Cliteroe Conferenee, repræsenteret af T. Smith, havde 10 Eldster, 11 Præster, 9 Lærere, 3 Diaconer og 295 Medlemmer; Herefordshire etc., repræsenteret af W. Woodruff, havde 19 Eldster, 78 Præster, 15 Lærere, 1 Diacon og 1007 Medlemmer; Glasgow og Omegn, repræsenteret af S. Mulliner, havde 8 Eldster, 7 Præster, 5 Lærere, 3 Diaconer og 193 Medlemmer; Hilsboro Green i Gr-land, repræsenteret af G. Curtis, havde 5 Medlemmer; Den Mans Green, repræsenteret af H. Clark, havde 6 Medlemmer; Liverpool Conference, repræsenteret af Præst W. Mitchel, havde 3 Eldster, 4 Præster, 2 Lærere, 1 Diacon og 100 Medlemmer; Londons Green, repræsenteret af Eldste H. C. Kimball, havde 2 Præster og 11 Medlemmer; Macclesfield, repræsenteret af Præst J. Brown, havde 6 Præster, 2 Lærere, 2 Diaconer og 71 Medlemmer; Altringham Conference, indbefat-tende Middlewich, Northwich og Peover, repræsenteret af Eldste W. Berry, havde 1 Eldste, 3 Præster, 3 Lærere, 3 Diaconer og 82 Medlemmer; Bedford Green, præsenteret af Eldste B. Young, havde 1 Eldste, 1 Præst og 36 Medlemmer; Stockport, repræsenteret af Eldste Little-wood, havde 2 Eldster, 5 Præster, 2 Lærere, 1 Diacon og 140 Medlemmer; Bolton, repræsenteret af Præst Barrows, havde 2 Præster, 1 Lærer og 61 Medlemmer; Buckinfield, repræsenteret af Eldste Albion, havde 1 Eldste, 3 Præster, 1 Lærer

og 76 Medlemmer; Edinburghs Conference, repræsenteret af Orson Pratt, havde 2 Eldster og 43 Medlemmer; Pendlebury Green, repræsenteret af H. Royle, havde 2 Præster og 36 Medlemmer; Eccles, repræsentereret af Broder E. Leather, havde 3 Præster og 13 Medlemmer; Whitemfield, repræsenteret af Eldste Walker Johnson, havde 1 Eldste, 2 Præster, 3 Lærere og 39 Medlemmer; Radcliffe, repræsenteret af John Allen, havde 1 Eldste, 2 Præster og 16 Medlemmer; Brampston, repræsenteret af T. Tweddle, havde

1 Eldste, 1 Præst, 1 Lærer og 40 Medlemmer; Alston, repræsenteret af J. Sanders, havde 2 Eldster, 1 Præst, 2 Lærere og 39 Medlemmer; Newcastle-upon-Tyne, repræsenteret af Amos Fielding, havde 2 Præster 1 Lærer og 6 Medlemmer;曼切斯特, repræsenteret af B. Young, havde 4 Eldster, 27 Præster, 6 Lærere, 1 Diacon og 364 Medlemmer, samt Uncrum, repræsenteret af Orson Pratt, havde 9 Medlemmer.

(Fortsættels.)

Nyheder.

Finland. Om Tilstanden i Finland strives den 8de Juni fra Gamla Garleby: „Det seer ud, som om Finland efter fulde faae Misvægt som Folge af det lange og kolde Føraar. Endnu den Dag idag hører man over Icen; Sne findes her endnu, men intetsteds grønne Marker. Kreaturerne dør af Sult, da Foder ikke kan faaes for Penge.“

Tydsland. Cholera har viist sig i Rhinpreussen. I Elbersfeld er der i Mai Maaned død 25 Personer af denne Sygdom; den 19de Juni indtraf der fire Sygdomstilfælde med dødeligt Udsfall.

Italien. I Rom synes det garibaldiske Actionsparti at have gjort et første, men uheldigt Forsøg paa at fremkalde en Reisning imod Pavens Herredømme. Trods de italienske Troopers Larvaagenhed ved Grænserne er det lykkedes en væbnet Bande af 200 Mand at trænge ind i det pavelige Territorium ved Terni, men den blev strax adspillet og maatte efterlade 47 Fanger i de italienske Troopers Hænder.

Cholera er i Tiltagende i det nordlige Italien, og den raser temmelig stærkt i Caltanissetta, Girgenti og paa Sydsiden af Sicilien. I Provinsen Girgenti f. Ex. forefaldt der i 24 Timer 444 Tilstælde med 148 Dødsfald, og fra 5te til 9de Juni 529 Tilstælde, hvoraf over Halvdelen Dødsfald. I Byen Caltanissetta blev i 48 Timer 139 Personer angrebne af Sygdommen. Palermo, Messina og Terrecina ere hidtil blevne forskaanede. — Fra Cagliari berettes, at Græshoppesværme have anrettet nye Ødelæggelser paa Markerne.

Tyrkiet. Der har i lang Tid været Tale om en tiltagende Gjæring i Bulgarien. Der meldes nu, at der er udbrudt Uroligheder i dette Land, og at Generalgouverneur Midhat Pascha med 2 to Batailloner Infanteri er rykket ud for at dæmpe Tumulten. Det insurrectionelle Parti skal have ifinde at udraabe Keiser

Aleganders Son, Storfyrst Alexis (født 1850), til Bulgariens Konge. — Bulgarien, der omfatter Districterne Silistria, Widdin, Nissa og Sofia og tæller ca. 3 Mill. slaviske Indvaanere, har hidtil været en af Tyrkiets roligste Provindser.

Amerika. Det i New York udkommende Blad „World“ indeholder følgende Brev fra Boston af 1ste Juni:

„Der kan ikke være nogen Twivl om, at Fenierne for Tiden ere stærkere og bedre organiserede end nogensinde tidligere, og at de snart ville sige at gjøre deres Magt gjeldende. Hjeden af de seneste Kredse udstrækker sig nu til næsten enhver Kjøbstad og Landsby i hele Landet, hvor der kun findes en Snees Irlandere. I Staten New York alene findes over 100 saadanne Kredse; Illinois tæller ligesaa mange, Pennsylvanien har over 70, Ohio og Iowa hver 50, og saaledes fremdeles i de øvrige Stater i Forhold til Befolningens Mængde. Fenierne paastaae, at de have alle de Penge, de behøve, og at de kun trænge til dygtige, kampberedte Soldater. De ere velforsynde med Krigsfornødenheder og Vaaben af bedste Qualitet og have assendt 25,000 Bagladningsgeværer til Irland, der for nogen Tid siden skulle være blevne indpakke i Fortepianolasser og indstibede under Deconnors Ledelse. Det hedder, at de ville foretage et stort Angreb paa Canada. Krigen skal begynde med Ildspaasættelse i alle kanadiske Byer, hvor Irlandere ere bosatte. Paa samme Tid ville Fenierne bryde ind og ødelægge alle Jernbane- og Telegraphforbindelser, og medens hele Landet er i Bestyrkelse og Forvirring, gjøre et Hovedangreb med hele deres Styrke.

Blanding.

Bed Motala mechaniske Værksted ligger der i denne Tid, ifølge svense Bladet, flere mærkelige Fartøjer. Først seer man der den tidligere omtalte pandsrede Kanonbaad, som skal føre en 11 Tommers Kanon, og som ikke maa forvegles med Ericksons Haandkraftsbaade. Den hæver sig kun lidet over Vandet, og dens 6 Tommers Bandser synes at maatte være uigjennemtrængeligt. Nærmeest ved dette Souhyre ligger en Passagebaad, der ligner de nordamerikanske Flodbaade. Passagererne saae her et rummeligt Dæk til Promenader i det Fri. Længere frem sees en ualmindelig stor Dampmuddermastine. Til den høre 4 a 5 cirkelrunde Mudderpramme. Den bugseres af en egen Dampaad, der drives frem af et Skovlhjul, som, eiendommeligt nok, er anbragt længst agterude. Endelig ligger der ved Værkstedet en meget storpt bygget Dampaad, der er bestemt til Kong Carl den Femtendes Lyshagt, paa samme Tid som den skal tjene som Avisodamper i Flaaden. Den skal blive et lille Vidunder af Smagfuldhed og Hurtighed.

Befolkningsstatistik for Storbritanien. I Aaret 1866 var efter de nyeste statistiske Beregninger den antagne Middelbefolning for England med Wales 21,210,000 Mennesker, medens den regnes i 1867 at ville være 21,430,000 Individer. Antallet af Fødsler var i forrige Aar 753,188, af Dødsfald 500,938 og

af indgaaede Ægtestabber 187,519, hvilket i Forhold til den calculerede Folkemængde giver henholdsvis c. $3\frac{6}{10}$, c. $2\frac{1}{10}$ og c. $7\frac{1}{10}$ pCt. I Skotland, med en antagen Befolknings i 1866 af 3,153,400 Personer, var Antallet af Fødsler i samme År 113,639, af Dødsfald 71,273 og af Ægtestabber 47,258, i Forhold til den antagne Folkemængde resp. $3\frac{6}{10}$, $2\frac{1}{10}$ og $1\frac{1}{2}$ pCt. Overstudet af Fødsler over Dødsfald var i 1866 for England 252,250 og for Skotland 42,366, altsaa for Storbritanien i det Hele 294,616. Forsaavidt angaaer de større Byers Befolknings, da angives denne for London til 3,082,372, for Liverpool til 492,439, for Glasgow til 440,979, for Manchester til 362,823, for Birmingham til 348,948, for Dublin til 319,810, for Leeds til 232,428, for Sheffield til 225,199, for Edinburgh til 176,081, for Bristol til 165,572, for Newcastle on Tyne til 124,960, for Salford til 115,013 og for Hull til 106,740 Individer.

Antallet af Udstillere i Paris belober sig ifolge en Angivelse til 40,22, hvorfra der falder 11,645 paa Frankrig, 4,496, paa Tyrkiet, 3,609 paa England, 3,092 paa Italien, 3,072 paa Østerrig, 2,206 paa Preussen og det tydste Forbund, 2,071 paa Spanien, 1,488 paa Belgien, 1,392 paa Rusland, 1,073 paa Brasilien, 1,026 paa Portugal, 998 paa Schweiz, 892 paa Grekenland, 778 paa de Forenede Stater i Nordamerika, 602 paa Sverrig, 504 paa Nederlandene, 405 paa Baiern, 387 paa Norge, 297 paa Württemberg, 283 paa Danmark, 258 paa Hessen, 222 paa Baden, 143 paa Central- og Sydamerika, 140 paa Rom, 72 paa China, 70 paa Ægypten, 47 paa Tunis, 31 paa Hawaii, 28 paa Marokko, 24 paa Japan, 13 paa Siam og 10 paa Luxembourg.

Indhold.

Side.	Side.		
De aandelige Gaver og Kræfter	289.	Nedaktionens Bemærkninger (Bions	
Nødvendigheden af at opfylde givne Løftter	291.	Forløsning)	297.
Stephens og Catherwoods Reiser (sluttet)	293.	Joseph Smiths Læernesløb (fortsat) .	299.
Det aabne Polarhav (sluttet)	295.	Myheder	302.
		Blandingar	303.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.